

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА
(трети състав)
22 октомври 2008 година

Дело F-46/07

Marie Tzirani
срещу
Комисия на Европейските общности

„Публична служба — Длъжностни лица — Назначаване — Назначаване в степен — Повишаване — Длъжност директор — Отхвърляне на кандидатура — Изпълнение на съдебно решение, с което се отменя решение за назначаване — Допустимост“

Пълният текст на езика на производството (френски) II-A-1 - 1773

Предмет: Жалба на основание член 236 ЕО и член 152 АЕ, с която г-жа Tzirani иска, от една страна, отмяна на решението на Комисията от 30 август 2006 г., с което г-н D. J. е назначен на длъжността директор на дирекция Б „Правилник: политика, управление и съвети“ на генерална дирекция (ГД) „Персонал и администрация“ и с което следователно се отхвърля кандидатурата на жалбоподателя за същата длъжност, и от друга страна, осъждане на Комисията да заплати на жалбоподателя обезщетение за имуществените и неимуществени вреди, които твърди, че е претърпял

Решение: Отменя решението за отхвърляне на кандидатурата на г-жа Tzirani за длъжността директор на дирекция Б „Правилник: политика, управление и съвети“ на генерална дирекция (ГД) „Персонал и администрация“ на Комисията. Отменя решението за назначаване на г-н D. J. на длъжността директор на дирекция Б „Правилник: политика, управление и съвети“ на генерална дирекция (ГД) „Персонал и администрация“ на Комисията от 30 август 2006 г. Осъжда Комисията да заплати на г-жа Tzirani сумата от 10 000 EUR като обезщетение за вреди. Отхвърля жалбата в останалата ѝ част. Комисията понася направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от жалбоподателя.

Резюме

- 1. Длъжностни лица — Жалба — Правен интерес — Жалба срещу неизпълнението на съдебно решение, с което се отменя отхвърлянето на кандидатура за свободна длъжност — Допустимост
(член 233 ЕО; членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица)*
- 2. Жалба за отмяна — Отменително решение — Последици — Задължение за приемане на мерки за изпълнение — Обхват
(член 233 ЕО)*
- 3. Длъжностни лица — Свободна длъжност — Заемане на длъжност чрез повишаване или преместване — Съпоставяне на заслугите на кандидатите — Длъжности със степен А 1 или А 2 — Право на преценка на администрацията
(член 29, параграф 1 и член 45, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица)*

4. *Длъжностни лица — Жалба — Правни основания — Злоупотреба с власт — Понятие*

5. *Длъжностни лица — Равно третиране — Равенство между длъжностните лица от мъжки пол и длъжностните лица от женски пол — Дерогации (член 141, параграфи 3 и 4 ЕО)*

6. *Длъжностни лица — Повишаване — Съпоставяне на заслугите — Принцип на право на кариерно развитие (член 29, параграф 1, членове 43 и 45 от Правилника за длъжностните лица)*

7. *Длъжностни лица — Жалба — Отменително решение — Последници — Отмяна на отхвърляне на кандидатура — Възстановяване на предишното правно положение на заинтересованото лице — Произтичаща от това отмяна на последващите актове, които засягат трети лица — Условия (член 91, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица)*

8. *Длъжностни лица — Жалба — Неограничена компетентност — Възможност за служебно осъждане на институцията ответник да заплати обезщетение (член 91, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица)*

9. *Длъжностни лица — Извъндоговорна отговорност на институциите — Условия — Незаконосъобразност*

1. Адресатът на съдебно решение, с което се отменя акт на институция, е пряко засегнат от начина, по който институцията изпълни това решение. Следователно той има право да иска от общността съд да установи наличие на евентуално неизпълнение от страна на институцията на задълженията ѝ съгласно приложимите разпоредби. Поради това жалбоподателят има правен интерес да обжалва решение на Комисията, с което на свободна длъжност се назначава кандидат, в случаите когато това решение е свързано с начина, по който Комисията е изпълнила решението на Съда на публичната служба за отмяна на първото решение на Комисията относно назначаването на същия кандидат на същата длъжност. Този извод не може да се обори от факта, че жалбоподателят не може да постигне

ново публикуване относно посочената длъжност, тъй като последната междувременно е била заета с назначаването на трети кандидат. Всъщност интересите на третите лица и интересът на службата могат да бъдат взети предвид при преценката на последиците, които отмяната на обжалваното решение би имала, като при необходимост тази преценка се извършва след разглеждането на законосъобразността на посоченото решение.

(вж. точки 37 и 38)

Позоваване на:

Съд — 28 февруари 1989 г., Van der Stijl и Cullington/Комисия, 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 и 232/87, Recueil, стр. 511, точка 18

Първоинстанционен съд — 31 януари 2007 г., С/Комисия, T-166/04, Сборник СПС, стр. I-A-2-9 и II-A-2-49, точка 25 и цитираната съдебна практика

2. Институцията, приела отменения акт, следва да определи какви мерки се изискват за изпълнението на съдебното решение за отмяна. При упражняване на това право на преценка административният орган трябва да спазва както разпоредбите на общностното право, така и диспозитива и мотивите на съдебното решение, което той е длъжен да изпълни. Абсолютната сила на съдебно решение на общностна юрисдикция за отмяна се отнася както за диспозитива му, така и за задължително изложените в негова подкрепа мотиви. В действителност мотивите са тези, които, от една страна, идентифицират точно коя разпоредба се счита за незаконосъобразна, и от друга страна, разкриват точните причини за констатираната в диспозитива незаконосъобразност, и които съответната институция трябва да вземе предвид при замяната на отменения акт. Така производството за замяна на такъв акт може да бъде посочено точно в точката, в която е допусната незаконосъобразността. Поради това отмяната на общностен акт не засяга задължително всички подготвителни актове, а предполага, че

администрацията трябва да вземе предвид момента, в който е установена незаконосъобразността, с оглед приемането на новия акт, който да замени отменения акт.

(вж. точки 49—53)

Позоваване на:

Съд — 21 декември 1954 г., Франция/Върховен орган, 1/54, Recueil, стр. 7, 33, 12 юли 1962 г., Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken/Върховен орган, 14/61, Recueil, стр. 485, 515, 13 ноември 1963 г., Erba и Reunier/Комисия, 98/63 R и 99/63 R, Recueil, стр. 551, 555, 26 април 1988 г., Asteris и др./Комисия, 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, Recueil, стр. 2181, точка 27, 12 ноември 1998 г., Испания/Комисия, C-415/96, Recueil, стр. I-6993, точки 31 и 32, 14 септември 1999 г., Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Recueil, стр. I-5363, точка 54

Първоинстанционен съд — 8 октомври 1992 г., Meskens/Парламент, T-84/91, Recueil, стр. II-2335, точка 73

Съд на публичната служба — 17 април 2007 г., С и F/Комисия, F-44/06 и F-94/06, Сборник СПС, стр. I-A-1-95 и II-A-1-537, точки 33—35

3. При съпоставяне на заслугите на кандидатите, по-специално когато свободната длъжност е много висока и съответства на степени А 1 или А 2, органът по назначаването разполага с широко право на преценка. При все това широкото право на преценка трябва да се упражнява при най-пълно зачитане на всички релевантни правни разпоредби, тоест не само на обявлението за свободна длъжност, но и на евентуални процесуални правила във връзка с упражняването на правото на преценка. В този смисъл приложимите по отношение на производството по назначаване

правила спадат също към правната рамка, която органът по назначаването трябва стриктно да спазва.

Преди да приеме окончателното си решение за назначаване, на органа по назначаването трябва да бъде дадена възможност сам да проучи и да прецени елементите, които на всеки етап от развитието на производството по подбор са довели за различните консултирани административни нива до приемането на консултативни становища като тези, които са му представени.

(вж. точки 66, 67 и 108)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 6 юли 1999 г., Forvass/Комисия, T-203/97, Recueil FP, стр. I-A-129 и II-705, точка 45, 20 септември 2001 г., Coget и др./Сметна палата, T-95/01, Recueil FP, стр. I-A-191 и II-879, точка 113, 9 юли 2002 г., Tilgenkamp/Комисия, T-158/01, Recueil FP, стр. I-A-111 и II-595, точка 50, 18 септември 2003 г., Pappas/Комитет на регионите, T-73/01, Recueil FP, стр. I-A-207 и II-1011, точка 53, 4 юли 2006 г., Tzirani/Комисия, T-88/04, Recueil FP, стр. I-A-2-149 и II-A-2-703, точки 78 и 81

4. Понятието за злоупотреба с власт предполага административният орган да е използвал правомощията си с цел, различна от тази, с оглед на която те са му предоставени. Дадено решение е опорочено от злоупотреба с власт само ако е видно, въз основа на точни, обективни и съгласувани улики, че то е прието с оглед постигането на цели, различни от тези, на които то се основава. Следователно не е достатъчно да се посочат някои факти в подкрепа на твърденията, а трябва да се представят точни, обективни и

съгласувани улики, които могат да подкрепят тяхната истинност или поне тяхната правдоподобност.

В случаите когато в решение за назначаване се установи липса на явна грешка в преценката от страна на органа по назначаването, твърдение относно претендирана злоупотреба с власт на този орган не може да се основава на предпоставката, че съпоставянето на заслугите е трябвало да доведе до отхвърляне на кандидатурата на назначения кандидат.

(вж. точки 159—161)

Позоваване на:

Съд — 6 март 2001 г., Connolly/Комисия, C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 113

Първоинстанционен съд — 5 юли 2000 г., Samper/Парламент, T-111/99, Recueil FP, стр. I-A-135 и II-611, точка 64, 26 ноември 2002 г., Cwik/Комисия, T-103/01, Recueil FP, стр. I-A-229 и II-1137, точка 28, 10 юни 2008 г., Ceuninck/Комисия, T-282/03, Сборник СПС, стр. I-A-2-27 и II-A-2-165, точка 48

5. Дори да се предположи, че предписанията на член 141, параграф 4 ЕО, свързани с позитивната дискриминация, основана на пола, могат да се противопоставят на общностните институции, тази разпоредба предоставя само възможност, но не задължение за прилагане на позитивна дискриминация в полза на жените. Макар да е вярно, че равенството между мъжете и жените при разпределянето на длъжностите е цел на Комисията и че същата е предприела действия и позитивни стратегии, предназначени да благоприятстват заемането на длъжности от кандидати жени, правните инструменти, на които прилагането на тези стратегии се основава, нямат задължителен характер и Съдът на публичната служба не следва да

контролира спазването им от институциите. При всички обстоятелства принципът на равни шансове е предназначен да се прилага единствено по отношение на равенството на заслугите между кандидатите.

(вж. точки 180—183 и 186)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 3 февруари 2005 г., Mancini/Комисия, T-137/03, Recueil FP, стр. I-A-7 и II-27, точки 120, 122—124

6. Принципът на право на всяко длъжностно лице на кариерно развитие в рамките на неговата институция намира приложение в последователността на реда, установен в член 29, параграф 1 от Правилника, относно начина на назначаване и в задължението да се извърши съпоставяне на заслугите на кандидатите. В това отношение Правилникът не предоставя никакво право на повишаване, дори и на длъжностните лица, които отговарят на всички условия за това. При липсата на специфични доводи, доказващи, че администрацията е породила по отношение на заинтересованото лице основателни надежди относно длъжността, която то иска да заеме, това лице не може да се позовава на оправдани правни очаквания за назначаването му на длъжността.

(вж. точки 196 и 197)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 12 февруари 1992 г., Volger/Парламент, T-52/90, Recueil, стр. II-121, точка 24, C/Комисия, посочено по-горе, и цитираната съдебна практика

Съд на публичната служба — 28 юни 2007 г., Da Silva/Комисия, F-21/06, Сборник СПС, стр. I-A-1-179 и II-A-1-981, точка 71 и цитираната съдебна практика

7. Докато възстановяването на правното положение, в което се намирал жалбоподателят преди отмяната на даден акт от общностния съд, предполага отмяната и на последващите актове, то по отношение на третите лица такава отмяна произтича само ако не изглежда прекалена, по-специално предвид естеството на допуснатата незаконосъобразност и интереса на службата.

Всъщност принципите на пропорционалност и на защита на оправданите правни очаквания налагат да бъдат съвместени интересът на пострадалия от незаконосъобразността жалбоподател от това да му бъдат възстановени правата и интересите на третите лица, чието правно положение е могло да породи у тях оправдани правни очаквания. Редица действия след приключването на процедурите, предвидени в член 29, параграф 1 от Правилника, като например вписването на лица в списъка на издържалите конкурса, повишаването на длъжностно лице или също назначаването на длъжностно лице на свободна длъжност, могат да се разглеждат като създаващи правно положение, по отношение на чиято законосъобразност третите заинтересовани лица могат да имат оправдани правни очаквания.

(вж. точка 201)

Позоваване на:

Съд — 1 юни 1995 г., Coussios/Комисия, C-119/94 P, Recueil, стр. I-1439, точка 24

Първоинстанционен съд — 12 май 1998 г., Wenk/Комисия, T-159/96, Recueil FR, стр. I-A-193 и II-593, точка 121, 31 март 2004 г., Girardot/Комисия, T-10/02, Recueil FR, стр. I-A-109 и II-483, точки 85 и 86

8. За да може да осигури в интерес на жалбоподателя полезно действие на решението за отмяна, от което не следва възобновяване на процедурата за подбор за заемане на длъжността, за която жалбоподателят е кандидатствал, общностният съд, като използва неограничената си компетентност, предоставена му по спорове с имуществен характер, може,

дори и служебно, да осъди институцията ответник да заплати обезщетение. Общностният съд може също да прикани тази институция да защити по подходящ начин правата на жалбоподателя, като потърси справедливо разрешение на неговия случай.

(вж. точка 214)

Позоваване на:

Съд — 5 юни 1980 г., Oberthür/Комисия, 24/79, Recueil, стр. 1743, точка 14

Първоинстанционен съд — Girardot/Комисия, посочено по-горе, точка 89

Съд на публичната служба — 8 май 2008 г., Suvikas/Съвет, F-6/07, Сборник СПС, стр. I-A-1-151 и II-A-1-819, точка 127

9. За да може да се приеме, че е налице причинно-следствена връзка между отхвърлянето на кандидатурата на длъжностно лице за дадена длъжност и имуществената вреда, настъпила за заинтересованото лице поради разликата в заплащането и предимствата, на които то би имало право, ако беше назначено, и тези, които реално е получило, по принцип трябва да се представи доказателство за отношение на пряка и сигурна причинно-следствена връзка между извършеното от съответната общностна институция нарушение и посоченото увреждане.

В особения контекст на конкурс за заемане на длъжност чрез повишаване степента на сигурност на причинно-следствената връзка е достигната, когато извършеното от общностната институция нарушение със сигурност е лишило заинтересованото лице не непременно от заемането на въпросната длъжност, за назначаването на която същото никога няма да може да докаже, че е имало право, а от сериозната възможност да бъде назначено на нея, което за заинтересованото лице води до имуществени вреди, изразяващи се в загуба на доходи. Когато при обстоятелствата по конкретния

случай изглежда до голяма степен вероятно, че зачитането на правомерността е щяло да накара съответната общностна институция да назначи заинтересованото лице на тази длъжност, оставащата теоретична несигурност относно изхода на редовно проведена процедура не би могла да попречи на поправянето на реалните имуществени вреди, които това лице е претърпяло поради отхвърлянето на кандидатурата му за длъжността, на която е имало всички шансове да бъде назначено.

(вж. точки 216—218)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 5 октомври 2004 г., Sanders и др./Комисия, T-45/01, Recueil, стр. II-3315, точки 149 и 150, 12 септември 2007 г., Combescot/Комисия, T-250/04, Сборник СПС, стр. I-A-2-191 и II-A-2-1251, точки 95 и 96